

Arrest

nr. 271 065 van 8 april 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 27 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verkreeg op 13 mei 2019 de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland (Eurodac).

Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 30 november 2019, diende op 2 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 april 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek (internationale bescherming in een andere EU-Lidstaat). Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd door de Raad verworpen. Dit arrest is gemotiveerd als volgt:

“3.3. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij betoogt dat een aantal bepalingen en beginselen zouden zijn geschonden louter omwille van het feit dat de bestreden beslissing niet binnen de 15 werkdagen werd genomen.

Waar verzoeker in dit kader laat gelden dat verweerder niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen en hieruit afleidt dat verweerder geen toepassing meer kon of mocht maken van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, wijst de Raad er vooreerst immers op dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Er anders over oordelen zou bovendien lijnrecht ingaan tegen de ratio legis van voormeld wetsartikel, die eruit bestaat dat de verzoeker om internationale bescherming wordt vermoed geen nood aan zulke bescherming te hebben omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, p.108-109).

Verzoeker toont, waar hij stelt dat de redelijke termijn zou zijn overschreden, verder niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Mede gelet op het voorgaande, toont verzoeker evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel ook niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoeker toont gelet op het voormelde op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn door de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Mede gelet op de voormelde vaststellingen, kan verzoeker verder niet worden gevolgd waar hij poneert dat en kan niet worden ingezien waarom de motiveringsplicht in hoofde van verweerder te dezen de verplichting met zich zou brengen om uitdrukkelijk aan te geven waarom de termijn bepaald in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet niet kon worden gerespecteerd en werd overschreden.

3.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient verder te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld: "Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit verklaringen blijkt immers dat u een ernstige visuele beperking heeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u begeleid van en naar het gehoorlokaal en werd u geholpen met het ondertekenen van documenten. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

3.7. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat uit de stukken van het dossier en de inhoud van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd: "Uit de elementen die voorhanden zijn, namelijk de Eurodac hit en uw verklaringen blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist." Overeenkomstig artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (cf. artikel 11, 14, 16 en 19 van de voormelde richtlijn; artikelen waarnaar verzoeker nota bene zelf verwijst in het voorliggende verzoekschrift en die Griekenland als lidstaat van de EU dient te respecteren). Bijgevolg dient, aangezien er geen elementen voorliggen die toelaten te twifelen aan de geldigheid van verzoekers status als persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland, te worden besloten dat niets erop wijst dat verzoeker, die in dit land beschikt over een internationale beschermingsstatus, heden niet zou kunnen terugkeren naar en niet opnieuw zou worden toegelaten tot Griekland. Verzoeker kan aan het voorgaande geen afbreuk doen met zijn verwijzing naar een persartikel omtrent de verklaringen van een Griekse minister. Deze minister verwijst immers naar het gegeven dat de vluchtelingenstatus tijdelijk van aard is en mogelijks niet wordt vernieuwd indien de omstandigheden in het land van herkomst zijn gewijzigd. Dit laatste betreft echter één van de voormelde, beperkte en uitzonderlijke omstandigheden die zijn opgenomen in de Kwalificatierichtlijn en die ertoe kunnen leiden dat de internationale beschermingsstatus ophoudt, wordt beëindigd, herroepen of ingetrokken. Verzoeker toont in casu geheel niet aan dat deze of één van de andere, beperkte, uitzonderlijke omstandigheden, vermeld in de aangehaalde artikelen in de Kwalificatierichtlijn, vervuld of voorhanden zouden zijn. Evenmin toont hij aan dat zijn internationale beschermingsstatus daadwerkelijk zou dreigen te worden of zou zijn opgehouden, beëindigd, herroepen of ingetrokken. Waar hij twijfel tracht te zaaien over het feit dat hij heden nog over een internationale beschermingsstatus beschikt in Griekenland, dient aldus te worden vastgesteld dat verzoeker niet één concreet element of argument aanreikt waaruit blijkt en bijgevolg in het geheel niet aantoonbaar dat hij in Griekenland niet langer internationale bescherming zou genieten. Aldus toont verzoeker evenmin aan dat hij in Griekenland niet (langer) beschermd zou zijn tegen refoulement.

In het kader van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan voorts worden gewezen op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Op 26 juni 2008 stelde het hof dat "gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn" (GwH 26 juni 2008, nr.95/2008).

Eveneens kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie. In het arrest van het Hof (Grote kamer) van 19 maart 2019 werd in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 gesteld als volgt: “83 Wat ten eerste de in punt 81 van het onderhavige arrest bedoelde situatie betreft, moet in herinnering worden gebracht dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak). 84 Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak). 85 Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt. 86 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (zie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 83 en aldaar aangehaalde rechtspraak). 87 In dit verband zij erop gewezen dat, gelet op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt, voor de toepassing van artikel 4 niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 88). 88 Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak). 89 In dat verband dient te worden benadrukt dat de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 91 en aldaar aangehaalde rechtspraak). 90 Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak). 91 Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93). 92 Gelet op de vragen die in dit verband bij de verwijzende rechter rijzen, dient erop te worden gewezen dat, in het licht

van het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten de bij artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn verleende bevoegdheid uit te oefenen. 93 De eveneens door de verwijzende rechter vermelde omstandigheid dat personen die subsidiaire bescherming genieten in de lidstaat die de verzoeker een dergelijke bescherming heeft verleend, geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die beantwoordt aan de in de punten 89 tot en met 91 van het onderhavige arrest genoemde criteria. 94 Hoe dan ook kan op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 97).”

Verzoeker dient overeenkomstig het voorgaande in casu aldus aan te tonen dat er in Griekenland sprake zou zijn van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, alsmede dat deze tekortkomingen, gelet op alle gegevens van de voorliggende zaak, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, en dit in zulke mate dat hij persoonlijk zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie zou terechtkomen die dermate ernstig is dat zijn toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. In tegenstelling met wat verzoeker doorheen zijn betoog laat uitschijnen in het verzoekschrift is het aldus niet aan verweerder om het tegendeel aan te tonen doch komt het aan verzoeker toe om het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die hem deze bescherming verleende geëerbiedigd worden te weerleggen.

Verzoeker wijst te dezen op het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat er door verzoeker geen landeninformatie wordt aangereikt en er evenmin enige landeninformatie voorligt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de algemene situatie in Griekenland zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker dient zulks aldus in concreto en aan de hand van zijn persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken.

In dit kader, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd: “Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van financiële, sociale en medische voorzieningen, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de

nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Er dient te worden vastgesteld dat u reeds twee maanden na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus Griekenland verlaten hebt. Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Daarnaast kan worden vastgesteld dat u binnen de Somalische gemeenschap in Griekenland over een netwerk beschikte om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.” Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. In zoverre hij opnieuw de nadruk vestigt op zijn medische problematiek en ter staving hiervan een aantal attesten neerlegt, dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit het niet-betwiste feitenrelaas blijkt dat verzoeker in het verleden in Griekenland weldegelijk toegang had tot de gezondheidszorg. Hij kon met zijn zenuwaandoening namelijk terecht in een ziekenhuis in Kos en werd doorverwezen naar een zenuwarts. Verzoeker toont, mede gelet op deze vaststellingen, voorts niet in concreto aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of kunnen genieten van de nodige gezondheidszorg. Zo toch aangenomen zou kunnen worden dat verzoeker zijn toegang tot de gezondheidszorg ondanks de rechten waarover hij beschikt en die aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, quod non, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoont dat dit zou kunnen worden toegeschreven aan zijn hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming of zijn nationaliteit. Evenmin toont hij, zo zulks al aannemelijk zou zijn, aan dat hij in dit kader zijn rechten in Griekenland niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hem daartoe bieden. Verzoeker toont, mede gelet op de vaststelling dat hij niet concreet aantoont dat zijn moeilijkheden of beperkingen in dit kader anders zouden zijn dan deze waarmee de onderdanen van Griekenland geconfronteerd worden, niet aan dat zijn medische problemen op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont hij aan de hand van enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou (den) vertonen met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, alsmede dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Voor het overige beperkt verzoeker zich in wezen tot een loutere herhaling en bevestiging van zijn eerder afgelegde verklaringen (onder meer omtrent zijn levensomstandigheden en zijn afhankelijkheid van een netwerk). Hiermee doet hij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, concrete, omtrent deze elementen gedane vaststellingen. Uit het niet-betwiste feitenrelaas blijkt dat verzoeker er in Griekenland in het verleden steevast in slaagde om, met de hulp van zijn netwerk dat bestond uit andere Somaliërs, te voorzien in zijn basisbehoeften. Aldus kan worden aangenomen dat hij zich bij een terugkeer opnieuw de toegang kan verschaffen tot dergelijk netwerk. Verzoeker toont, mede gelet op deze vaststelling, verder niet aan dat hij, zo hij in Griekenland een ernstige en doorgedreven poging zou ondernemen teneinde er zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden, daadwerkelijk en in concreto in de onmogelijkheid zou zijn om deze rechten aldaar uit te oefenen en te doen gelden. Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland, zo hij hiertoe de nodige pogingen zou ondernemen, verstoken zou blijven van toegang tot huisvesting, ondersteuning en bijstand. Ook toont hij niet concreet aan dat hij zich in dit kader niet zou kunnen beroepen op de hulp, bescherming en ondersteuning vanwege de Griekse autoriteiten en/of ter plaatse aanwezige hulporganisaties. Verder toont hij niet aan dat, zo dit al zo zou zijn, dit alles te wijten zou zijn (louter) aan zijn hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming of nationaliteit. Daarenboven maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij een eventueel gebrekkig of nalatig handelen van de Griekse autoriteiten zijn rechten ter zake in Griekenland niet zou kunnen doen gelden middels de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en Europese regelgeving hem daartoe bieden.

Dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland verhinderd zou worden om zijn meest fundamentele grondrechten uit te oefenen, en dit in zulke mate dat de hoger aangehaalde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt zou zijn en dat hij persoonlijk zou worden geconfronteerd met een zeer

verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie zou terechtkomen die dermate ernstig is dat zijn toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, is aldus in het geheel niet aangetoond.

De Raad benadrukt te dezen dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers beschermingsstatus en waarvan hij gebruik kan maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade. Verzoeker slaagt er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Hij toont niet concreet aan dat de levensomstandigheden waarin hij in Griekenland zou terechtkomen een schending uitmaken van zijn fundamentele rechten en brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijner hoofde en ten overstaan van Griekenland. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. Verzoekers situatie als persoon die internationale bescherming geniet verschilt bovendien fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft hij binnen de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met zijn status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de EU verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de EU hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de EU genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de EU in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofde van de verzoekende partij op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers identiteitskaart, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kan omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.8. Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en dient het beroep te worden verworpen."

1.2. Op 21 juni 2021 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 22 september 2021 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 23 september 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 21/06/2021
Overdracht CGVS: 06/07/2021*

A. Feitenrelaas

U heeft de Somalische nationaliteit en bent geboren op 8 maart 1966 in Baidoa in de provincie Bay in Somalië. Op 30 november 2019 deed u een eerste verzoek om internationale bescherming. U bent bijna volledig blind en kampt met een chronische obstructieve hydrocefalie waardoor u problemen ondervindt bij het stappen. U bent getrouwd met M.S.H.K. met wie u samen 13 kinderen heeft. Eén zoon is ondertussen overleden. Uw gezin verblijft momenteel nog steeds in Somalië. In Somalië had u problemen met Al Shabaab omdat uw neef destijds parlamentslid was. U ontvluchtte Somalië en kwam op 24 augustus 2018 aan in Griekenland. U verbleef er aanvankelijk in een kamp op het eiland Kos. Omwille van uw visuele beperking werd u overgeplaatst naar een containerwoning waar jullie met 6 personen verbleven. U werd in Griekenland doorverwezen naar een neuroloog. Het adres werd op een papier geschreven maar omwille van uw beperking kon u het niet lezen. Ze weigerden ook u daarheen te brengen terwijl u niet in staat bent zich zelfstandig te verplaatsen. Op 24 augustus 2019 kreeg u de subsidiaire

beschermingsstatus toegekend in Griekenland en u werd overgeplaatst naar Alexandrië. Daar kreeg u opnieuw een containerwoning toegewezen waar jullie met vier personen verbleven. Jullie kregen voedselpakketten en u werd geholpen door de andere Somaliërs. Toen een aantal van hen naar Athene moest voor hun documenten, was er niemand meer om voor u te zorgen. U vroeg daarom aan het centrum of u in die periode kon geholpen worden met maaltijden en dergelijke. Er werd echter gezegd dat u voor zichzelf moest zorgen. Daarop besloot u mee te gaan met de andere Somaliërs om niet alleen te moeten blijven. De Griekse overheid zou u ook gezegd hebben dat u ten gevolge van een wetswijziging slechts gedurende zes maanden recht had op een woning en een uitkering. U kende een Somaliër die naar België ging reizen en u besloot om met hem mee te gaan. Twee maanden na ontvangst van uw status, op 30 november 2019, heeft u Griekenland verlaten. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u een kopie voor van uw Somalische identiteitskaart.

Op 29 april 2020 besliste het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk te verklaren omdat u al over internationale bescherming in Griekenland beschikt en u geen elementen had aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. U diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op de Raad legde u een medisch attest dd. 20 december 2019 voor waaruit blijkt dat u een visuele handicap hebt en een verslag van een onderzoek betreffende uw hydrocefalie dd. 10 april 2020. Op 27 oktober 2020 werd de beslissing van het CGVS door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd.

Op 21 juni 2021 deed u een tweede verzoek om internationale bescherming. U verwees opnieuw naar uw gezondheidsproblemen en de slechte levensomstandigheden in Griekenland. U herhaalde dat u geen hulp en ondersteuning kreeg in het vluchtelingenkamp en dat er niemand was om u naar het ziekenhuis te brengen waar u een afspraak had. U voegde nog toe dat u in Griekenland uiteindelijk werd buitengezet uit de containerwoning die u was toegewezen en dat uw uitkering van 150 werd stopgezet. Tot slot verklaarde u dat u een operatie moet ondergaan om uw zicht terug te krijgen en stelt u dat u zich psychisch niet goed voelt. Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: resultaten van medische beeldvorming van uw hersenen uit de periode februari/april 2021.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Uit uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten is immers gebleken dat u een ernstige visuele beperking hebt. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend, en werd u begeleid van ene naar het gehoorlokaal. U werd ook geholpen bij het ondertekenen van de documenten. Daarnaast verklaarde u dat u kampt met psychologische problemen (Verklaring Volgend verzoek, vraag 12). U legde echter geen medische documenten voor waaruit dit zou kunnen blijken.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of

voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet.

Er moet vooreerst benadrukt worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS niet ontvankelijk werd verklaard omdat u al over internationale bescherming beschikte in Griekenland en u geen elementen hadden aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep door de RvV bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U brengt in uw tweede verzoek geen nieuwe of andere elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de eerder gemaakte beoordeling. U verwijst immers opnieuw naar de elementen die u in uw eerste verzoek hebt aangekaart, meer bepaald het feit dat u als persoon met een beperking onvoldoende hulp en ondersteuning kreeg in Griekenland, dat u op eigen houtje in het ziekenhuis moest zien te geraken en dat u geen recht meer had op een woning of een uitkering (Verklaring Volgend verzoek, vraag 16). Hieraan dient nog toegevoegd dat u ditmaal verklaart dat u effectief uit uw woning werd gezet en dat uw uitkering werd stopgezet iets wat u niet vermeldde tijdens uw eerste verzoek (Verklaring volgend verzoek, vraag 16 en 19). Deze laatste bewering is dan ook niet geloofwaardig.

Uw medische problemen (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 12, 18 en 23) die u staaft aan de hand van attesten werden eerder al beoordeeld door het CGVS en door de RvV. De Raad oordeelde hierover als volgt " Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. In zoverre hij opnieuw de nadruk vestigt op zijn medische problematiek en ter staving hiervan een aantal attesten neerlegt, dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit het niet-betwiste feitenrelaas blijkt dat verzoeker in het verleden in Griekenland weldegelijk toegang had tot de gezondheidszorg. Hij kon met zijn zenuwaandoening namelijk terecht in een ziekenhuis in Kos en werd doorverwezen naar een zenuwarts. Verzoeker toont, mede gelet op deze vaststellingen, voorts niet in concreto aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of kunnen genieten van de nodige gezondheidszorg. Zo toch aangenomen zou kunnen worden dat verzoeker zijn toegang tot de gezondheidszorg ondanks de rechten waarover hij beschikt en die aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, quod non, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoonbaar dat dit zou kunnen worden toegeschreven aan zijn hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming of zijn nationaliteit. Evenmin toont hij, zo zulks al aannemelijk zou zijn, aan dat hij in dit kader zijn rechten in Griekenland niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hem daartoe bieden. Verzoeker toont, mede gelet op de vaststelling dat hij niet concreet aantoonbaar dat zijn moeilijkheden of beperkingen in dit kader anders zouden zijn dan deze waarmee de onderdanen van Griekenland geconfronteerd worden, niet aan dat zijn medische problemen op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont hij aan de hand van enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou(den) vertonen met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, alsmede dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure."

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terughrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest, artikelen 48 tot 48/6, artikel 57/6, § 3, en artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, alsook de schendingen van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Tot slot wijst verzoeker op de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker wijst op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet en stelt dat een beslissing op grond van onderhavig artikel moet worden getroffen binnen een termijn van 10 werkdagen. Deze termijn werd niet gerespecteerd. Door deze termijn niet te respecteren schendt de commissaris-generaal artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Bovendien schendt het overschrijden van deze termijn de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker motiveert als volgt:

“De wetgever heeft voorzien dat er binnen tien werkdagen reeds een beslissing moet worden genomen indien met dit verzoek niet-ontvankelijk wil verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Deze termijn is, derhalve, zeer kort.

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van tien werkdagen niet kon worden gerespecteerd. De verzoekende partij verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft verricht (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Verzoeker mag erop vertrouwen dat, na een termijn van vijf werkdagen, zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet.

Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat

die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349).

Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, gelet op uit blijven van een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van tien werkdagen (en de werkdagen die daarop volgden).

Door echter alsnog de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, ondanks de wettelijk vereiste termijn van 10 werkdagen, schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.”

Voorts schendt de commissaris-generaal artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De bestreden beslissing motiveert immers niet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd, waardoor verzoeker zich in het ongewisse bevindt wat de redenen van de overschrijding betreft. Hierdoor schendt de commissaris-generaal artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM gelezen met de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verder verwijst verzoeker naar het recht op een persoonlijk onderhoud vervat in artikelen 57/5ter, § 1, eerste lid, en artikel 57/5ter, § 2, van de Vreemdelingenwet. Indien van dit recht wordt afgeweken dient de commissaris-generaal hieromtrent te motiveren. Zulke motivering ontbreekt echter in de bestreden beslissing, waardoor artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, samen met artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet wordt geschonden.

Verzoeker wijst er verder op dat er onterecht een niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd genomen. Gezien verzoeker bijkomende verklaringen aflegt is het aan de commissaris-generaal om deze zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Een loutere verwijzing naar de eerdere beslissing volstaat niet.

Verder stelt verzoeker dat zijn internationale bescherming in Griekenland allesbehalve vaststaat, hetgeen als volgt wordt toegelicht:

“De verkregen verblijfsvergunning door verzoeker in Griekenland is reeds geruimde tijd verstreken. Bovendien is verzoeker niet meer woonachtig in Griekenland sinds 30 november 2019 en verkreeg hij niet de vluchtelingenstatus, maar 'slechts' de subsidiaire bescherming toegekend door de Griekse autoriteiten. Deze beslissing dateert reeds van 13 mei 2019. Indien de situatie in de regio van herkomst van verzoeker zou verbeteren, kan dit een invloed hebben op zijn verkregen beschermingsstatus.

In de bestreden beslissing wordt echter geen onderzoek verricht of het werkelijk vaststaat dat de verzoekende partij actueel nog steeds internationale bescherming - met bijhorend verblijfsrecht - heeft in Griekenland.

Dat verzoeker zich actueel niet meer zou kunnen baseren op het statuut van internationale bescherming in Griekenland, is een reëel gegeven. Er wordt echter automatisch gesteld dat verzoeker actueel internationale bescherming heeft in Griekenland, waardoor het volgens de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit element zelfs niet onderzocht heeft. Er werd geen enkel actueel onderzoek verricht naar de verkregen "internationale bescherming" door Griekenland. Daarentegen beschikt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet - op basis waarvan het eerste verzoek tot internationale bescherming werd afgewezen - vereist dat is aangetoond dat een verzoeker om internationale bescherming dergelijke bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Hierdoor vormt dit ook een verplichting in hoofde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, temeer omdat de bijkomende verklaringen van verzoeker niet worden onderzocht omdat er wordt vanuit gegaan dat verzoeker "internationale bescherming" heeft in Griekenland.

Op dit punt werd er daarom onvoldoende onderzoek gevoerd, waardoor het minstens toekomt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om dit - voor hen eenvoudig - onderzoek te verrichten.

De vraag stelt zich derhalve of actueel (evenals op het moment van het nemen van de bestreden beslissing: 22 september 2021) is aangetoond dat de verzoekende partij dergelijke bescherming geniet.

Het blijkt dat de verkregen internationale bescherming kan worden ingetrokken of beëindigd door de Griekse autoriteiten. De verzoekende partij wijst daarbij op de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming).

De bestreden beslissing dient hierom te worden vernietigd, zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden: met name dat de nodige informatie wordt opgevraagd bij de Griekse autoriteiten over het actueel karakter van de internationale bescherming dewelke verzoeker heeft verkregen in Griekenland en het hieraan gekoppelde verblijfsrecht.”

Zelfs al zou de internationale bescherming van verzoeker nog steeds actueel zijn, dan loopt hij nog steeds een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar Griekenland, in strijd met artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Verzoeker licht toe als volgt:

“De verzoekende partij baseerde het volgend verzoek tot internationale bescherming op de erbarmelijke levensomstandigheden voor personen met een beschermingsstatuut in Griekenland. In het bijzonder wijst de verzoekende partij op het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland in zijn specifieke situatie na het bekomen van het beschermingsstatuut.

Verzoeker wijst hiertoe op zijn kwetsbaar profiel: het complete gebrek aan enig netwerk in Griekenland en zijn medische situatie (verzoeker is quasi-blind en kampt met een mentale problematiek), waardoor hij in zeer grote mate afhankelijk is van zijn omgeving. Bovendien spreekt hij de Griekse taal niet en is hij opgegroeid (°08.03.1966) in een volledig andere cultuur (in Somalië). Dit maakt de afhankelijkheid van verzoeker nog groter, terwijl de noodzakelijke ondersteuning in Griekenland (manifest) afwezig is. De combinatie van deze elementen maakt de situatie van verzoeker bijzonder kwetsbaar.

Door de verzoekende partij werd daarom tijdens zijn volgend verzoek tot internationale bescherming gewezen zijn medische problemen. Verzoeker staaftte overigens zijn medische problematiek, zoals bevestigd in de bestreden beslissing (“Uw medische problemen (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 12, 18 en 23) die u staaftte aan de hand van attesten”; stuk 1, pagina 2). Verzoeker wees op het gebrek aan basisvoorzieningen in Griekenland, waaronder medische zorg. De gezondheidszorg, mocht verzoeker hiertoe al toegang hebben, is inadequaaf.

Verzoeker benadrukt het gebrek aan middelen binnen de Griekse samenleving om het hoofd te bieden aan de psychische problemen waarmee verzoekers tot internationale bescherming (en, vervolgens, personen die internationale bescherming hebben verkregen) te kampen hebben.

Door de erbarmelijke situatie in de Griekse vluchtelingenkampen, hebben zeer veel personen te kampen met mentale problemen (tot gedachten aan zelfmoord toe), waardoor het gezondheidssysteem nog meer wordt belast.

Een rapport van december 2020 van het International Rescue Committee (IRC), getiteld “The Cruelty of Containment”, getuigt van de alarmerende aantallen vluchtelingen en migranten op de drie Griekse eilanden Chios, Lesbos en Samos die suïcidale gedachten en depressies ervaren. Tussen maart 2018 en oktober 2020 had driekwart van de migranten en vluchtelingen die door het IRC werden bijgestaan te maken met psychische problemen. Dit was voornamelijk te wijten aan de onmenselijke levensomstandigheden en hun ervaring tijdens hun reis naar Europa. De pandemie en de maatregelen die Griekenland heeft genomen om de verspreiding van het virus te vertragen, versterkten deze problemen. Door de lockdown van afgelopen maart zag IRC een piek van 71 procent in het aantal mensen met psychotische symptomen.

Hiertegenover staat dat de hulp aan vluchtelingen met depressie, angst en posttraumatische stoornis zeer beperkt blijkt en inadequaaf is.

Erkende vluchtelingen in Griekenland dragen bovendien bij aan de bestaande moeilijkheden om toegang te krijgen tot het gezondheidssysteem, als gevolg van het beleid dat door de EU en Griekenland wordt uitgevoerd om verdere verplaatsing van erkende vluchtelingen te voorkomen. Met het stopzetten van de verspreiding van Zorg- en Socialeverzekeringsnummers afgelopen juli 2019 (AMKA-nummer) hebben asielzoekers geen toegang tot de arbeidsmarkt en het zorgstelsel meer (behalve voor noodgevallen). Mensen kunnen geen medicatie krijgen, kunnen niet in het ziekenhuis worden opgenomen, zelfs niet in psychiatrische ziekenhuizen, omdat ze geen enkel zorgverzekeringsnummer hebben.

De gezondheidszorg in Griekenland is dan ook onvoldoende uitgerust om de mentale problematiek die heerst in Griekenland - en waarmee verzoeker ook wordt geconfronteerd - op een humane manier het hoofd te bieden.

Verzoeker verwijst naar verschillende artikelen om dit te staven (stuk 3-6).

De verzoekende partij wijst aansluitend op de recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij werd vastgesteld dat: "Uit de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt dat de Griekse autoriteiten, hierin ondersteund door verschillende ngo's, niet onverschillig staan tegenover de situatie van begunstigden van internationale bescherming, doch blijkens diezelfde informatie kan in de praktijk soms niet worden voorkomen dat statushouders in Griekenland in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en socio-economische situatie in Griekenland zoals die blijkt uit de bijgebrachte informatie, wordt voor statushouders -waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, (gezondheids)zorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water. Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoekende partij, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen" (zie o.a. RvV 16 september 2021, nr. 260.757 en RvV 16 september 2021, nr. 260.764). Deze vaststellingen gelden tevens voor de situatie van de verzoekende partij.

Dit geldt temeer gelet op zijn kwetsbaar profiel: het complete gebrek aan enig netwerk in Griekenland en zijn medische situatie (verzoeker is quasi-blind en kampt met een mentale problematiek), waardoor hij in zeer grote mate afhankelijk is van zijn omgeving. Bovendien spreekt hij de Griekse taal niet en is hij opgegroeid (°08.03.1966) in een volledig andere cultuur (in Somalië). Dit maakt de afhankelijkheid van verzoeker nog groter, terwijl de noodzakelijke ondersteuning in Griekenland (manifest) afwezig is."

Omwille van het profiel van verzoeker en de situatie in Griekenland geldt er een ernstig risico dat verzoeker wordt blootgesteld aan een mensonwaardige behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De bestreden beslissing gaat maar kort en algemeen in op de specifieke situatie van verzoeker, hetgeen blijkt geeft van een onzorgvuldig onderzoek.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep zijn volgende stukken gevoegd aan het verzoekschrift:

"3. <https://borgenproject.org/mental-health-care-in-greece>.

4. <https://www.fairplanet.org/story/mental-health-issues-rise-among-refugees-andmigrants-in-greece>.

5. <https://www.euronews.com/2021/05/20/greece-s-most-vulnerable-refugees-arebeing-denied-safe-shelter-view>.

6. <https://epha.org/access-to-health-is-a-luxury-for-stranded-refugees-in-greece>".

2.1.3. Verzoeker legt een aanvullende nota van 16 maart 2022 neer met daarin landeninformatie met betrekking tot de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Het gaat om volgende stukken:

"1. https://www.gcr.gr/media/k2/attachments/GCR_ACF_english.pdf.

2. <https://euobserver.com/migration/153893>.

3. <https://balkaninsight.com/2022/01/Q5/afghans-in-greece-feel-abandoned-after-getting-asylum>.

4. <https://www.statewatch.org/analyses/2021/greece-the-new-hotspots-and-the-prevention-of-primary-flows-a-human-rights-disaster>.

5. <https://ecre.org/greece-huge-discrepancy-between-reported-rescues-and-arrivals-suggests-massive-pushbacks-billions-spent-do-little-for-violations-and-mismanagement>."

2.1.3. Ter terechtzitting wordt een attest van klinisch psycholoog E. VAN HUFFEL van 13 januari 2022 bijgebracht.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgende verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Uit de aanvullende nota van 16 maart 2022 blijkt dat verzoeker in het kader van onderhavig tweede verzoek om internationale bescherming verscheidene documenten neerlegt die ageren over de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. In het bijzonder wordt de aandacht getrokken door het rapport dat een onderzoek doet naar de huisvesting van onder meer begunstigden van internationale bescherming aan de hand van interviews, waarbij de vraag zich stelt of dit in onderhavige zaak voldoende concrete indicaties bevat dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. In een aanvullende nota die wordt neergelegd ter terechtzitting, staft verzoeker zijn PTSD en een secundaire depressie. De medische situatie van verzoeker, die verband houdt met zijn neurologische problemen en zijn blindheid, wordt volgens zijn verklaringen ter terechtzitting op dit ogenblik niet verder behandeld in België. In het verzoekschrift worden verschillende documenten bijgebracht die de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische voorzieningen belicht in Griekenland.

Deze elementen aangebracht in het verzoekschrift en twee aanvullende nota's, kunnen mogelijks een ander licht werpen op de beoordeling van de ontvankelijkheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming. In deze context brengt de Raad in herinnering dat het niet noodzakelijk is dat hij ervan overtuigd is dat deze documenten het volgende verzoek afdoende staven opdat de overlegging van dergelijke documenten ertoe leidt dat er wordt beslist tot ontvankelijkheid van het verzoek in het licht van

artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Het volstaat evenwel dat, in het licht van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, deze documenten de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming ontvankelijk wordt verklaard.

Rekening houdend met het bovenstaande acht de Raad het noodzakelijk dat deze nieuwe elementen worden onderzocht met verzoekers persoonlijke situatie in gedachte.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

De Raad wijst erop dat verzoeker de verplichting heeft om zijn volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming. Het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen zo spoedig mogelijk aan te brengen aan de instanties belast met het onderzoek naar internationale bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 september 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP